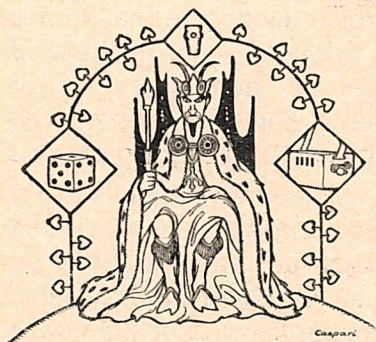

отъ лозата, израстнала до самата чешма, и изцеди сокъ въ чашата. — Пий! Вториятъ пи и усѣти една непозната лекота въ душата си. При втората чаша му се завъртѣ приятно главата, а при третията му се поиска да пълзи и да ходи по ржце. Доволенъ, той бръкна въ пазвата си, но, като се досѣти, че въ нея нѣма нищо, тжжно въздъхна:—Ехъ, ти заслужавашъ голѣма награда, ама съ какво да ти се отплатя? — Ти ми се отплати вече... Отплати ми се съ душата си.

Третиятъ, който бѣше отишълъ далечъ, седна отмалѣлъ подъ едно дърво и се размисли. Тръгналъ да събира хора, пъкъ ги пропжда съ своята тенекия, пуста опустѣла. Царь не, а само плашило може да стане отъ него. — Може, и царь може,—каза дяволътъ и, безъ да го пита, грабна тенекията отъ ржцетъ му. Не се мина мигъ, и отъ нея направи латерна. — Дръжъ ржчката и върти!.. Взима третиятъ латерната, завъртѣва дръжката и — о, чудо! — краката му започватъ да се запремѣтватъ единъ предъ другъ, единъ презъ другъ. — Та азъ съ това ще подлудя свѣта! — Ще подлудишъ, — отвърна дяволътъ и се изгуби.

На уречения день тримата се събраха на опредѣленото мѣсто. И какво да видятъ: задъ всѣкиго

милиони, милиони хора. Кой сега отъ тѣхъ да бжде царь? Нито препирни, нито приказки помагатъ. Накрай решаватъ да си преброятъ хората единъ по единъ. Но, докато да сторятъ това, хората имъ се смѣсватъ: и които хвърлятъ зарове пиятъ и играятъ, и които пиятъ — хвърлятъ зарове и играятъ, и които играятъ

хвърлятъ зарове и пиятъ. Тогава? Докато мислятъ, какво да сторятъ, явява се дяволътъ и имъ казва:

— Всички тия хора сж мои, и азъ съмъ единъ